

което кара овци на пазаръ. Въ това си облѣкло осѣтихъ се много по-свободенъ.

Тогазъ се простихме съ Ивана, и тръгнахме къмъ сѣверо-западъ, къмъ селото Калфа-къой, гдѣто имаше да намѣримъ другъ нашъ Българинъ, Стоила, който бѣше пѣдаръ на тампнитѣ лозя.

Като вървѣхме изъ-пѣтъ, сѣти се Ганьо, че на облѣклото ми пакъ липсвало нѣщо, и то било: поясъ. За това одви дългиятъ си червенъ поясъ, прерѣза го на-двѣ и даде менѣ едната половина. Азъ се опасахъ, и за първъ пѣтъ познахъ, какъ е практично и полезно, да се носи поясъ, защото човѣкъ съ него осѣща се много по-лекъ, и по-леко върви.

Наоколо, по двѣтъ страни на пѣтътъ, разстилаха се малки хубави, съ трѣви обрасли, хълмове, но голи — и кажи, че безъ какво да-е дърво, та правѣха околността меланхолична и пуста. Тукъ-тамъ прѣснали се бѣли точки отъ мряморни камѣнаци, — и то сж чешмитѣ, единственни остатци отъ византийскитѣ времена, изъ които всѣкоги шурти сладка, кристална вода.

Ние зѣрнахме отъ-далечъ голѣма воденица навѣтръ, за която ни казаха, че ще ни бѣде кѣто белѣтъ за селото Калфа-Кѣой, и ние оставихме пѣтътъ та ударихме на-право за-къмъ нея. Тамъ, на-близу, пасѣше стадо, и овчарекитѣ кучета, щомъ ни съглѣдаха впуснаха се отъ-горѣ-ни. Напразно викахме къмъ овчаритѣ, да повикатъ кучетата си назадъ: тѣ си сѣдѣха на урвината и се смѣха; та щѣхме май да си я патимъ, ако Гавриилъ, ангелътъ ми Гавриилъ, не бѣше се досѣтилъ за цѣръ, и като одви пояса си, пусна го да се влече подирѣ-му, та ми рече: и азъ да направя кѣто него. Дивитѣ кучета, като мислѣха, че ще е нѣкое голѣмо и страшно съчево, продължиха, истина, още по-жестокото да лаятъ и да се хвърлятъ